

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНО МЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ
ЦЪРКОВНИ УЧЕ-
БНИ ЗАГОДИ
МЕСЕЦА
ДА 50 ЛЕВА
МО ГОДИШ-
НО ВЕСТНИКЪ
КОЕТО СЪ-
ТУРКАТА

2791
Г. УЧЕБНИ, ПИ-
ВОГОСЛ. Ф. СВ. НЕДЕЛНА
ТЕТЪ, ДАР.

България: За всички абонати свещеници, учители, частни лица и лева (платими на два пжти); за 6 тими на един пжт); за 3 месеца чужбина (абонаментът е са- дплата)—250 лева. III. Само „Църковенъ“—40 лв. Всичко, „Църковенъ вестникъ“ и при- ира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомѣстени ръкописи не се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плащане се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Вѣрата на българския народъ. — Ив. Панчовски.
2. Краятъ на една утопия. — Ст.
3. Нравственитъ начала на християнството и общественото строителство. — Проф. Г. Ст. Пашевъ.
4. Истината за днешната борба между двата свѣта.
5. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
6. Бележки и отзиви.
7. Книги.
8. Седмиченъ прегледъ на събитията.
9. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ. II. Въ чужбина.
10. Обявления.

Вѣрата на българския народъ.

Въ историческия пжт на човѣчеството българскиятъ народъ утвърдява себе си срѣдъ стихийни борби, въ които той външно често пжти билъ сломяванъ. Почти половината отъ своето историческо съществуване нашиятъ народъ е прекаралъ подъ робско потисничество. Едва ли съдбата на другъ народъ е била тъй превратна и нерадостна. И при все това българскиятъ народъ уцѣлѣлъ презъ вѣковетъ. Следъ всѣка катастрофа той мобилизирвалъ всички духовни сили за борба и като баснословна птица възкръсвалъ за новъ, свободенъ и творчески животъ. Коя е, обаче, онази възродителна сила, онази таинствена мощъ, която създавала, упазвала и възродявала нашия народъ? — Това е *вѣрата на българския народъ*.

Безъ вѣра народъ и държава сж невъзможни. Вѣрата е спойтелното звено, което обединява отдѣлнитъ народности единици, отдѣлнитъ личности въ едно органически свързано и сраснато цѣло. Затуй и религията се е утвърдила въ миналото като една отъ най-мощнитъ двигателни сили въ живота на цѣлото човѣчество и на отдѣлни народи. Единъ социологъ отъ миналия вѣкъ съ право бѣ забележилъ, че отдѣлната личность все още би могла безопасно да се плъзга по ледената покривка на невѣрието, но за цѣлъ народъ — туй е невъзможно: ледената покривка непременно ще се пропука, и той ще пропадне въ бездната на небитието.

Въ по-широкъ или по-тѣсенъ масштабъ това важи за всѣка вѣра, особено ако тя е проникнала въ дълбочина и е обхванала въ широта цѣлокупния народъ. Безвѣрието атомизира обществото, разединява людетъ, отдѣля ги единъ отъ другъ, изтъква тѣхнитъ особености и различия. Безвѣрието, което въ края на краищата почива върху материализъмъ или води къмъ него, може най-много да се издигне само до схващането за човѣка като *индивидъ*, т. е. като нѣщо особено, отдѣлно и различно отъ останалия свѣтъ, на което единствената задача е да се *самоутвърждава*. Вѣрата пъкъ изтъква общото, близкото, роднинското между отдѣлнитъ люде. Неинъ идеалъ не е самоутвърждаващиятъ се индивидъ, а *личността*. Докато индивидътъ е биологично явление, което се срѣща и въ животинското и въ растителното царство, личността е духовно явление, което се срѣща само въ обществото. Индивидътъ е свързанъ съ общността само въ своя произходъ, докато личността е свързана неразривно съ тази общность чрезъ цѣлото си битие, въ всички негови прояви. Индивидътъ може да съществува и извънъ общността, докато личността се създава и осъществява само въ общността.

Така че, въ общественъ смисълъ безвѣрието е *центробъжна*, а вѣрата *центростремителна* сила. Безвѣрието трѣгва и завършва въ индивида. Затуй и самото общество за него не е нищо повече стъ механическо съчетание на отдѣлни индивиди, които въ края на краищата си оставатъ отдѣлни същества, преследващи и чрезъ своето сгрупирване въ общества само лични и егоистични цели. Вѣрата пъкъ трѣгва отъ общността и завършва въ нея. За нея отдѣлнитъ човѣкъ не е нѣкаква абсолютна и съществуваща само за себе си величина. Напротивъ, той е една частица отъ цѣлото, която е органически свързана съ него и не е мислима извънъ него. Предвидъ на тази обществено-градивна сила на вѣрата всѣка религия е била дълбоко обществена, и всѣка обществено е била винаги дълбоко религиозна.

Обществено-строителната роля на вѣрата може да бжде проследена въ историческия друмъ на всѣки народъ. Тя, обаче, намира най-пълно и свършено разкритие въ историята на българския народъ. Ако проследимъ въ най-общи линии историческата съдба на нашия народъ, ние ще се убедимъ, че тя е преплетена чрезъ неразривни връзки съ вѣрата. Затова въ известенъ смисълъ историята на

българския народъ се покрива съ историята на Българската църква. Като пренесемъ мисълта си преди 11—12 вѣка, въ онази епоха, когато се зидаха основитѣ на българската държава, предъ нашия духовенъ погледъ се възправя вѣрата—православно-християнската вѣра, която създава българската народност. Държава безъ една единна народност е невъзможна. Тази истина стана особено ясна днесъ, когато една следъ друга се рушатъ изкуственитѣ държави на Ньойския договоръ, които не се основаваха на народностното начало, а представляваха насилствено съчетание на чужди единъ на другъ народностни елементи. България въ онова време страдаше отъ разединение въ народностно и религиозно отношение. Двата племенни елементи — прабългари и славяни — се намираха въ борба помежду си, най-яркъ изразъ на която бѣ бързата смѣна на царскитѣ династии. Отъ друга страна, българскиятъ народъ изповѣдваше три вѣри — славянско-езическа, българо-езическа и християнска, които настройваха тѣхнитѣ изповѣдници враждебно едни къмъ други. Предъ прозорливия държавнически умъ на царь Бориса I блеснала гениалната мисълъ да тури край на тѣзи раздѣления и веднажъ за винаги да спаси българския народъ отъ погибель. Той ведно съ цѣлия народъ приема християнството. Веднага следъ това почва бавно, но сигурно да се кове единната българска народност. Всички различия—племенни, религиозни и обществени — почватъ да избледняватъ и изчезватъ. Въ ковачницата на българския духъ се образува единъ народъ, за който има само две характеристики: той е *български* и *християнски*. Тѣзи две характеристики не сж, обаче, две различни и отдѣлни едно отъ друго свойства на българската душа, а сж две страни, две прояви на една и сжща сжщина. Това проличава особено ясно презъ най-черната епоха за нашия народъ, презъ време на турското робство. Българинъ и християнинъ тогава не сж били отличавани. Българинътъ не е можель да бжде мислимъ извънъ православно-християнската вѣра. Затова, който е отстѣпвалъ отъ свята вѣра, той е отстѣпвалъ и отъ своята народност. Предателътъ на вѣрата билъ сжщевременно и предателъ на народността, вѣроотстѣпникътъ билъ сжщевременно и родоотстѣпникъ. Българинътъ презъ онази епоха, пѣкъ и днешниятъ здраво прикрепенъ о земята селянинъ, дори не говори за християнска вѣра, а за *българска* вѣра. Той е българинъ и изповѣдва *българска* вѣра. Вѣрата е образувала най-сжщественото ядро въ неговото народностно съзнание. Отъ тукъ и следствието: който е загубвалъ вѣровото си съзнание, той е загубвалъ и народностното си съзнание. Най-красноречивъ примѣръ за тази неразривна свързаностъ на вѣра и народностъ, на вѣрово и народностно съзнание сж помацитѣ отъ родопския край. Тѣ като загубили вѣрата си — православно-християнската си вѣра — сжщевременно загубили и народността си. И до день днешенъ българо-мохамеданитѣ, макаръ и дз сж отъ български народностенъ произходъ, макаръ и да не знаятъ нито дума турска, понеже сж загубили православно-християнската си вѣра, загубили сж и българското народностно съзнание и сж приели турско народностно съзнание, което и до днешенъ день свето пазятъ. Всички олпиги да бжде изяснено на българо-мохамеданитѣ, че тѣ не сж турци, а българи, които изповѣдватъ мохамеданска религия, не сж постигнали почти никакви резултати за приоб-

щаването имъ къмъ българския народъ и за утвърдяването у тѣхъ на българско народностно съзнание.

Нашиятъ селянинъ дори до днешенъ день е запазилъ здрава връзка съ своята православно-християнска вѣра, която опредѣля неговото народностно съзнание. Ако отидете въ нѣкое Пловдивско село, където има католици и православни, и попитате нѣкой селянинъ: какви народности живѣятъ въ селото, той ще ви отговори съвсемъ естествено: българи и католици. Ясно е, че за него не сжществува раздѣление между православие и българска народност — това сж две наименования за една и сжща сжщина. Католицитѣ пѣкъ, които сж сжщо българи по народностъ, не биватъ признавани за такива.

Тѣзи съвсемъ бѣгли напомки отъ историята на нашия народъ ни позволяватъ да схванемъ съвсемъ ясно, че българската народност и българското народностно съзнание сж се създали, оформили и запазили подъ влияние на православно-християнската вѣра. Както щемъ да разглеждаме нашата история, отъ каквото и гледище да освѣтляваме историческитѣ събития, дори ако си наденемъ очилата на материалистическата философия, ние пакъ не бихме могли да отречемъ факта, че българскиятъ народъ въ своето историческо появяване, възрастване и възраждане е свързанъ неразривно съ православно-християнската вѣра. Само съ туй ли, обаче, се изчерпва ролята и значението на православно-християнската вѣра за българския народъ? — Не. Православно-християнска вѣра бѣ онова сърдоточие, изъ което извираха всички добри сетнини за българския народъ. Българска писменостъ и книжнина, български нрави и обичаи, българска просвѣта и култура — сж духовни плодове на православно-християнската вѣра.

Като съзнаваме ясно огромното значение на православно-християнската вѣра за българския народъ, ние сжщевременно не забравяме урока, който великиятъ германски философъ *Хегелъ* направилъ на богословитѣ, които изтъквали истинността на вѣрата, изхождайки изключително отъ нейното историческо значение въ миналото на народитѣ. Понеже и български богослови и църковници твърде често правятъ сжщата грѣшка, като изтъкватъ истинността на православно-християнската вѣра, изхождайки отъ нейната народополезна роля въ миналото на нашия народъ, азъ смѣтамъ, че не ще бжде излишно да припомня словата на германския философъ. Той сравнява богословитѣ, които се занимаватъ само съ историческото въ религията, съ регистратори въ търговска кжща, които записватъ само чуждо имущество, безъ сами да иматъ каквото и да било дѣлъ въ него. За да не изпаднеме подъ ударитѣ на това жестоко, но правдиво сразнение, ние не трѣбва да се основаваме само на миналитѣ заслуги на православно-християнската вѣра, само на миналото величие на Православно-християнската църква. Православно-християнската вѣра не е вещь, която може да остарѣе и да стане непотрѣбна. Православно-християнската вѣра е жива сила, която нивга не губи своето значение. Макаръ нейното сжществуване да наброява двадесетъ вѣка, тя остава винаги *сжвременна*, понеже нейнитѣ основни истини сж *вѣчни*; тѣ бликатъ изъ иззора на вѣчната Истина, идватъ отъ божествения учителъ *Иисуса Христа*, Който не говорѣше за дни и години, а за вѣкове и епохи. Нима ще се намѣри днесъ нѣкой „мждрецъ“, който да каже: християнскиятъ принципъ за любовь къмъ

ближния е осъщественъ и отживѣлъ вече времето си? — Не, колкото и човѣчеството да напредва и да се усъвършенствува, то нивга не ще може да каже: християнството е осъществено вече, сега се нуждаемъ отъ нѣщо по-ново, по-съвременно, по-висше. Колко вѣрно е схваналъ и колко хубаво е изразилъ тази мисълъ *Гьоте!* Той пише на Екермана: „Нека умствената култура все повече и повече напредва, нека естествената наука се разраства все повече и повече въ ширина и дълбочина, нека човѣшкиятъ духъ се развива, както си иска, все пакъ той никога не ще превъзмогне висотата и нравствената култура на християнството, както то блести и свѣти въ евангелието“.

Имайки предвидъ вѣчната и непреходна истинностъ и ценностъ на православно-християнската вѣра, ние съзнаваме, че тя не е загубила своята творческа роля и своето жизнено значение и за днешното време. Християнството и днесъ и въ бъдеще ще остане *свѣтъль фарь*, който ще сочи на българския народъ пътя къмъ непрестаненъ възходъ и усъвършенствуване. Съ своята вѣра българскиятъ народъ е преуспѣвалъ и се е справялъ съ всички трудности въ живота. Съ своята вѣра той самоотвержено е носилъ своя кръстъ презъ вѣковетъ. Съ своята вѣра той се е възраждалъ и е възкрѣсвалъ за новъ животъ. Съ своята вѣра той ще кове своитѣ сѣдбини и въ бъдеще, за да може да осъществи своето велико назначение и да принесе своя дѣлъ въ сѣкровищницата на човѣчеството.

Ив. Панчовски.

Краятъ на една утопия.

Бждещиятъ историкъ съ трепетъ и удивление ще изучава великитѣ драматични събития на нашето време. Съ затаенъ дѣхъ ще проследи той развоя на много сложнитѣ политически и военни операции, на смѣлитѣ по замахъ и гениални по изпълнение стратегически планове. Но бждещиятъ историкъ ще бжде и твърде много удивенъ на неочакванитѣ обрати и политически комбинации, на сближаването между несближими идеологии и на осъществяването на невѣроятни съюзи. Но въ едно безспорно ще бжде убеденъ бждещиятъ историкъ, а именно, че тази война е една свещена война въ пълния смисълъ на тази дума. Войната, която Германия и нейнитѣ съюзници водятъ съ такъвъ безпримѣренъ героизъмъ и съ такава свѣтла вѣра въ тържеството на своя мечъ, който е мечъ на правдата, е наистина свещена война, защото тя ще срине отъ основи две вавилонски политически стълпотворения — парижкото вавилонско стълпотворение (то е вече сринато) и юдо-масонската кула на болшевиизма.

Болшевишката утопия бѣ тежкиятъ на Европа и на свѣта кошмаръ, отъ който тѣ ще се спасятъ, може би, за винаги. Въ тази зловеща утопия сѣкашъ сж си дали среща всички нечисти сили въ свѣта. Но ние трѣбва да благодаримъ на Бога, че краятъ на тази утопия е вече близъкъ. Скоро надъ свещенитѣ стени на Кремль ще се развѣватъ християнски знамена. Скоро надъ църквитѣ въ светая Русь ще се издигне отново кръстътъ Христовъ на мѣстото на петолъжната масонска звезда. Ще си отдѣхне великиятъ въ своето търпение и страдание руски народъ отъ сатанинския тероръ на болшевишката клика, ще спре проливането на невинна християнска кръвъ, ще прозвучи свободно словото Божие отъ хилядитѣ ам-

вони на руската земя. Има ли християнско сърдце, което да не трепне отъ радостъ предъ великото освобождение, което предстои на руския народъ и, най-вече, на Руската православна църква? Цѣлиятъ християнски свѣтъ, независимо отъ воюващитѣ лагери, вѣрваме, се радва на това велико освобождение и адмираира Водача на германския Райхъ за неговото велико освободително дѣло. Мнозина искрени християни се бѣха разочаровали отъ онѣзи политически водачи и държавни мѣже, които до скоро се надпреваряха (нѣкои още се надпреварятъ) да стискатъ окървавенитѣ рѣце на болшевицитѣ, да търсятъ тѣхното приятелство и сътрудничество. Нѣкои съвсемъ искрено повѣрваха въ това, че болшевицитѣ сж промѣнили своя манталитетъ и цели и че ще могатъ да бждатъ сътрудници въ изграждането на новия редъ въ свѣта, но скоро трѣбваше да се убедятъ въ противното, и почти бѣха изгубили вѣра, че ще се намѣри сила, която да сѣкрузи това сатанинско гнѣздо. Но, ето, оказва се, че християнското съзнание на Европа не е замръло. То се пробуди въ лицето на единъ народъ и на единъ Водачъ, които съ свещената война противъ болшевиизма възкресяватъ най-светитѣ и най-свѣтлитѣ традиции на християнска Европа. Нѣма да бжде пресилено, ако кажемъ, че дѣлото на Хитлера по освобождението на руския народъ, на Руската православна църква, на християнството въобще, отъ най-тъмното, най-позорно и най-жестоко робство, което историята помни, се равнява на дѣлото на Константина Велики. Нѣкому може да се стори тази аналогия неправдоподобна, защото Константинъ Велики призна правото на сжществуване на християнската религия въ единъ напълно езически свѣтъ, а днесъ ние, повече или по-малко, сме все пакъ християни, и християнството се ползува съ много права и привилегии. Наистина това е така. Но това обстоятелство, все пакъ, не подценява дѣлото на великия германски Водачъ, а напротивъ, тъкмо то му придава още по-голяма стойностъ. Защото, ако Константинъ Велики освободи християнството отъ едни езически окови, понятни и обясними отъ гледище на враждебнитѣ на християнството господстващи езически религии, Хитлеръ наново освобождава християнството, на първо мѣсто, отъ организираната свѣтовна юдо-масонска клика и, на второ мѣсто, измива петното отъ лицето на цѣлия християнски свѣтъ и, особено, отъ лицето на нѣкои силни християнски държави, които твърде много обичатъ да се представятъ въ християнски одяния, но които не направиха нищо за освобождяването на многомилионния руски християнски народъ отъ едно безбожническо иго, предъ което игото на езическитѣ императори-християномразци е само бледа историческа аналогия. Това позорно безсилие на християнскитѣ държави измиватъ сега съ кръвта си новитѣ християнски рицари. И тѣхното дѣло е много по-възвишено отъ дѣлото на срѣдновѣковнитѣ рицари, защото тѣ се борятъ за тържеството на кръста Христовъ срещу много по-многобройни и много по-фанатични пълчища, отколкото пълчищата на исляма.

Когато говоримъ за отношенията на християнския свѣтъ къмъ трагедията на Руската православна църква, трѣбва да подчертаемъ, че християнскиятъ свѣтъ въобще, като такъвъ, а по-конкретно християнскитѣ църкви се отнесеа съ напълно братско съчувствие къмъ страданията на рускитѣ християни и правѣха каквото можеха за облекчение на тѣхната сѣдба, но позорътъ на християнския свѣтъ въ случая е по-скоро позоръ на християнскитѣ дър-

жави и то на ония отъ тѣхъ, които имаха всичката възможностъ, по най-различни начини и поводи, ако не съвсемъ да спратъ позорното гонение срещу Църквата въ Русия, то значително да го намалятъ, и тъй да изпълнятъ своя дългъ на християнски държави. Но правителствата на тѣзи държави се криеха задъ удобната дипломатическа формула за „ненамѣса въ вътрешния животъ на чужда държава“, и тъй дълото на сатаната имаше всичката възможностъ за разширение и утвърждаване.

Неизмѣримо по значение и послѣдствия е дълото на освобождението на Русия и на свѣта отъ болшевишката утопия. Това събитие е нѣкаква грамадна планина, въ която ние сега се губимъ и която не можемъ да обхванемъ съ своя погледъ. Ще трѣбва да мине време, да се поотдалечимъ малко отъ нея, за да я обозремъ отдалеко. Тогава ние ще се убедимъ колко велико е дълото на новитѣ християнски рицари, борещи се срещу войскитѣ на Антихриста.

Наистина, трѣбва да благодаримъ на Бога, че не остави болшевишкото зло да се разшири и да залѣе Европа и свѣта, а издигна водачи и народи, които да турятъ край на това зло. Заглѣхвватъ глаговетѣ на лъжата и провокацията, звуцитѣ на интернационала се превръщатъ въ погребана пѣсенъ надъ гроба на една утопия, утопията на болшевиизма, която никога вече нѣма да смущава свѣта, защото нейнитѣ вдѣхновители си отиватъ и защото създавателитѣ на новия редъ ще се постараятъ да отстранятъ онѣзи причини и условия, които даваха възможностъ да вирѣятъ злокачествени утопии като болшевишката.

Ст.

Нравственитѣ начала на християнството и общественото строителство¹⁾.

Иисусъ Христосъ възвести нѣколко основни, непреходни начала на личния и обществения животъ на хората, които неминуемо трѣбва да се иматъ предвидъ отъ Неговитѣ последователи — християнитѣ, въ изграждане на тѣхния животъ. Наредъ съ това Спасителътъ посочи, че, както градивниятъ материалъ, тъй и формитѣ на градежа, трѣбва постоянно да бждатъ подъ непосредственото осѣняване на Св. Духъ и подъ вътрешно напрежение, защото тѣхното естество и тѣхнитѣ прояви сж въ обсега на напредѣка и свободата и могатъ лесно да се отклонятъ отъ тая насока, която ще ги доведе до тѣхното предназначение. Тогава, когато градивниятъ материалъ въ личното и общественото строителство на християнския животъ е динамиченъ, формитѣ на тоя животъ се нуждаятъ отъ статичностъ. Но въ сжщото време, динамичността на материала би го направила негоденъ за строителство, ако той би билъ лишенъ отъ елементи на статичностъ. Отъ друга страна, всѣка форма, ако би почивала изключително върху статични начала, би станала неподвижна, а това би довело до инертностъ (косностъ), до спиране на прогреса. Законитѣ на статиката и динамиката въ строителството на личния и обществения животъ на човѣка иматъ съв-

семъ другъ обсегъ и приложение, отколкото въ строителството, което си служи съ материалитѣ на мъртвата природа. Да се издѣла единъ камѣкъ, който да бжде употребенъ въ изграждането на една сграда, е съвсемъ по-друго нѣщо, отколкото да се оформи една личностъ, за да бжде тя членъ на една общественостъ. Изграждането на една общественостъ, въ която да бждатъ спазени всички изисквания на статиката и динамиката, за да има устойчивостъ, животъ и напредѣкъ и за личността въ нея и за самата нея, както и за създаване на такива отношения между нея и другитѣ обществености, които да обезпечатъ на всички развитие и съвършенство, е това голѣмо, велико дълго, което Христосъ, нашиятъ Спасителъ, ни очерта и дълго и словомъ и което постави като нѣшъ, и личенъ, и общочовѣшки нравственъ дългъ. Въ това дълго се осжществява нашето спасение и се съгражда Царството Божие.

Иисусъ Христосъ изтъкна непреходното значение на човѣшката личностъ, нейната неизмѣримо висока нравствена стойностъ. Тя е носителъ и изразителъ на духовно нравственото начало на живота. Високата и непреходна стойностъ на човѣшката личностъ се гради и върху безсмъртната, вдѣхната отъ Бога душа. По такъвъ начинъ духовно-нравственото начало у човѣка се издига надъ материалното, надъ тѣлесното въ изграждане на живота и отношенията, които осжществяватъ и личния и обществения идеалъ за съвършенство. Обществеността не е механическо свързване, а живъ съюзъ на люде, на нравствено разумни същества, които сжщо тъй, нравствено-разумно ще съчетаватъ силитѣ и срѣдствата си, за да достигнатъ идеалитѣ на християнството, разкрити въ учението на Спасителя.

Първиятъ градивенъ елементъ, по такъвъ начинъ, е човѣшката личностъ. Но като се подчертава нейната непреходна нравствена стойностъ, въ сжщото време се посочва и това, че тя е динамична, че е ослонена на свободата, на *своя* произволъ, отъ гдето следва, че, за да се изгради обществеността, ще трѣбва да се подирятъ статичнитѣ съставки у нея и тъй да се съгласуватъ съ динамичнитѣ, че да се получи и устойчивостъ, и развитие, и напредѣкъ. Понеже сжцината на човѣка е неговата духовно-нравствена природа, много е ясно, че тая статична съставка у него е *нравственото* начало, нравствениятъ законъ, т. е. тоя *новъ* законъ и тоя *новъ* духъ, който Иисусъ Христосъ изяви и очерта още въ Своята проповѣдь на планината. И ако се взремъ въ това, което учатъ св. апостоли, което разкриватъ апологетитѣ, св. отци и църковни учители, ще видимъ, че, наредъ съ изясняване основнитѣ начала на вѣрата, тѣ постоянно търсятъ да намѣрятъ у хората и въ живота устойчивото, вѣчното, непреходното, тъкмо въ нравствения редъ, въ нравственитѣ начала. Надъ разнообразитѣ и често съвсемъ противоположни вкусове, разбирания, желаня, стремежи, дарби, наклонности и пр. се възвишаватъ у хората нравственитѣ начала. Наистина при това разнообразие въ личнитѣ особености на хората, градежътъ на обществеността е крайно труденъ и отговоренъ, но пѣкъ е всѣкога възможенъ. И въ тая възможностъ на създаване на християнска общественостъ, наредъ съ изграждането на християнската личностъ, се тая жизнената и спасителна строителна сила на Христовото учение.

Втората непреходна нравствена ценностъ, която Иисусъ Христосъ посочи като съставка на обществения животъ и като необходима, благоприятствуваща срѣда за развитието на личността, е семейството. Отъ

¹⁾ Докладъ, четенъ на френски въ Нови-Садъ презъ юлий 1940 година.

семејството и неговата нравствена сжщност Иисусъ изхожда често, за да установи или да илюстрира тая близост, която трѣбва да се осжществува между хората. Понеже всички люде иматъ единъ небесенъ Отець, то тѣ сж братя помежду си и това тѣхно братство се поставя като идеалъ на отношенията, които трѣбва да се създадатъ.

Любовъта е основа на християнския животъ. Тя е творческо начало, съ и чрезъ което се създава семејството. Тя е тази сила, която дава животъ на личността; тя е най-благоприятствуващото условие за нейното развитие и процъвтѣване. Любовъта е това спояващо начало, което свързва личноститѣ въ обществото и опредѣля, което дава съдържание и насоки на тѣхнитѣ отношения. Иисусъ Христосъ съ думи и образи посочи единството въ любовъта като възможно и нравствено задължително начало въ живота на Своитѣ ученици. Това единство на хората въ Христа и Неговата любовъ и правда е универсално начало, което ги изравнява и, сжщевременно, издига. Иисусъ Христосъ, чрезъ любовъта и правдата, чрезъ *синовството* и изравняването на всички люде, упраздни това, което по-рано е дѣлѣло и сега дѣли, което е противопоставяло и сега противопоставя хората едни срещу други. Но Той не отрича личнитѣ дарования, нито националнитѣ особености и способности, както не отрича и една или друга форма на обществено, политическо, или икономическо устройство, защото тѣкмо въ тѣхъ се проявяватъ творческитѣ способности на хората. Нашиятъ Спасителъ иска, щото въ тия форми, въ тѣхното устройство да не бждатъ отричани или засѣнчени непреходнитѣ ценности, които Той установи и възвести. Народността е жива и дейна цѣлостъ на люде, които иматъ своитѣ лични особености и качества. А организираната общественостъ, държавата, независимо отъ това, дали тя е народностна или само политическа общностъ, не е само правна, но и нравствена сжщностъ. Отношенията между отдѣлнитѣ общности — народи и държави — се опредѣлятъ отъ началата на еднаквата и висока стойностъ на тѣхната основна съставка — човѣка. Християнското начало за еднаквата стойностъ на всички хора е тоя мощенъ нравственъ уравниль, който единственъ може да разреши основнитѣ конфликти между хората, народитѣ и държавитѣ. По такъвъ начинъ и тукъ, въ основата на живота, стои нравственото начало. Върху сжщо тѣй нравствени начала се опиратъ и производителнитѣ стопански отношения и форми, въ които човѣкъ се откроява и проявява преди всичко като творецъ и, следъ това, като потребителъ. Тамъ, гдето човѣкъ е само потребителъ, т. е. тамъ, гдето не се проявява като творческо духовно-нравствено сжщество, той престава да бжде човѣкъ въ истинския смисълъ на думата. Той престава да бжде личностъ. Неговиятъ безсмъртенъ духъ е поробенъ отъ матерята; той вече не е господстваща и насочваща живота сила.

Човѣкътъ не е безличенъ и безразличенъ, не е пасивенъ градивенъ елементъ, който механически се подчинява на външна воля или законъ. Той, като нравствено сжщество, като личностъ, се самоопредѣля по вътрешни линии и творчески свързва своитѣ сили и способности съ тия на равнитѣ нему други личности, въ изграждането на единъ общъ идеаленъ животъ и строй. Така и въ личния, и въ обществения животъ се създаватъ условия за достигането на тази висша духовностъ, която Иисусъ Христосъ разкри въ проповѣдъта на планината като нравственъ идеалъ на хората. Висшата *духовностъ*, при своето осжществя-

ване и проявление, унищожава всички пороци и грѣхове, като невъзможни за нея. Нравствената свобода се свързва съ нравствената отговорностъ и тѣй се достига необходимата устойчивостъ на живота, наредъ съ сжщо тѣй необходимия стремежъ къмъ развитие и съвършенство.

Любовъта, като основно начало на живота, намѣрва най-разнообразни начини и срѣдства, за да се прояви. Между тия нейни проявления въ общѣга на общественостъта трѣбва да се постави идеята за *служенето* на другитѣ. Тази идея лишава властѣта отъ всичко потискащо, което тя, обикновено е проявявала и може да проявява, когато не се опира върху уравниващото начало за непреходната стойностъ на човѣшката личностъ. Но служенето особено много издига човѣка, когато е насочено къмъ провеждане на дѣло на такива начала, като: зачитане, милостъ, благодетелностъ, готовностъ къмъ жертви за благо на ближния и др.

Иисусъ Христосъ даде Своето спасително учение и го постави като идеалъ на Своитѣ последователи и ги призовава къмъ творчески прояви за одѣлотворяването му въ тѣхния животъ. Но, за да може наистина да се осжществува тоя идеалъ, за да бждатъ подготвени хората къмъ осжществяване на своето спасение, Иисусъ утвърди Своята Църква, една и света. На нея даде сила и властъ надъ душитѣ на хората; въ нея прати Св. Духъ, за да учи и да научи хората, какъ да живѣятъ, какъ да одѣлотворяватъ Неговото учение. И понеже Църквата скоро разпротрѣ своитѣ майчински криле върху милиони човѣшки сжщества, прибѣра ги подъ своето покровителство, за да ги води презъ бурното житейско море къмъ спасителния брѣгъ, би трѣбвало да се очаква, че, наистина, тия, които сж въ Църквата, които сж ученици Христови и Негови вѣрни последователи, ще живѣятъ споредъ духа на Неговото учение и по благодатнитѣ срѣдства на Неговата Църква. Като произтичаща сама по себе си сетнина, животътъ на християнитѣ би трѣбвало да бжде животъ на висша духовностъ, въ който *любовъта* Христова, проявена къмъ другитѣ и отъ другитѣ, е *одѣлотворена правда*. Между това, и любовъта и правдата постоянно се отричатъ отъ хората. Днесъ, както и въ миналото, господствува духътъ на омразата и ожесточението. Вмѣсто да бждатъ успокоени отруденитѣ и обремененитѣ (Мат. 11, 28), къмъ тѣхния и тѣй голѣмъ брой се прибавятъ нови страдалци, а къмъ жестокитѣ притѣснителни — нови потисници и рушители. На какво се дължи всичко това?

Отговорътъ на тоя тѣй естественъ въпросъ е твърде труденъ и сложенъ, както е сложно явлението, което го предизвиква. Но, при все това, има нѣщо, което само по себе си следва, като отговоръ на въпроса. Очевидно, истинитѣ на Христовото учение не сж проникнали дълбоко и всеобхватно, както въ отдѣлнитѣ люде, тѣй и въ обществения животъ на последнитѣ. Очевидно, процесътъ на това проникване е срещалъ и среща противодействия и спѣнки. А това поставя предъ християнското съзнание наложителността на такава дейностъ, която да улесни проникването на истинитѣ въ живота. Това, може би, налага и промѣна на методитѣ за въздействие върху хората и институциитѣ на общественостъта. И, наистина, въ туй отношение, първата и най-отговорна дейностъ принадлежи на Църквата. Ако въздействието върху хората е вървѣло отъ личността къмъ общественостъта, ако до сега чрезъ спасението на отдѣлната душа се е отивало къмъ общото уреждане на живота, днесъ се налага всестранна и всеобхватна дейностъ, която

еднакво за сѣга и личността и обществеността. Решително и смѣло Църквата ще трѣбва да влѣзе въ връзка съ всички фактори на личния и общественъ животъ и да води борба за прокарване на своитѣ спасителни за живота начала. Може би, въ тоя процесъ на дейность и на борба тя ще бѣде принудена да дава скѣпи жертви, но дѣлото заслужава тия жертви, тъй като върху тѣхъ ще се изградятъ здравитѣ устои на бѣдещето и ще се одѣлотоворятъ великитѣ завети на Христа Спасителя. Трѣбва да се разбере и правилно да се оцени една тъй ясна даденостъ, каквато е днешния день и неговитѣ особености. Езичеството е сложило печатъ върху живота на хората, особено въ отношенията между държавитѣ и народитѣ. Нѣщо повече. Безбожното и студено оценяване на човѣка, което го свежда до една незначителна брѣнка въ процеса на историческото развитие, води, по необходимостъ, до животъ, който е пълненъ съ жестокости и неправди. Когато Църквата търпи тия жестокости и неправди, когато е безсилна да се бори съ тѣхъ и да ги предотвратява, или не желае да имъ се противопоставя, тогава, очевидно, тя измѣня на туй предназначение, което Спасителътъ ѝ посочи. Тя не следва по стѣпките на Христа въ възхода къмъ небесното, а се води подиръ кумиритѣ на вѣка. Тя не е и не би могла тогава да бѣде Църква Христова, тъй като би измѣнила на тия високи нравствени начала, които Исусъ поставя въ нейнитѣ основи и които изграждатъ живота и напредѣка на хората.

Проф. Г. Ст. Пашевъ.

Истината за днешната борба между двата свѣта.

Въ позива си до германския народъ отъ 22 юний т. г. Фюрерътъ съобща за създаването на единъ фронтъ отъ Ледовития океанъ до Черно море за обезпечаване сигурността на Европа и обяви свещена война срещу еврейско-болшевишкото поробване.

Въ тая борба нѣмскиятъ народъ не брани само своята свобода, но запазва независимостта на героична Финландия, изпълнява съюзнитѣ си задължения къмъ Румѣния и вѣрна България. Още сѣщия день народитѣ отъ Италия, Япония, Финландия, Румѣния, Унгария, Словашко, Хърватско и, малко следъ това, Испания, Швеция и Франция, чрезъ своитѣ правителства, изразиха волята си да подкрепятъ героичната борба на националсоциализма срещу тъмнитѣ сили на еврейско-болшевишкото рушителство, за запазване на мира и цивилизацията въ Европа.

Преди 20 години, следъ героични битки, България заедно съ съюзна Германия бѣха разкъсани на живи части отъ силитѣ „победителки“, а народитѣ имъ — подхвърлени на сиромашия, гладъ и вътрешна изнемога. Силитѣ на плутократията и лѣжедемократията, които завладѣха свѣта, останаха безчувствени къмъ нещастieto на героичния ни селски народъ и съ безумно безсрамие се надсмѣха надъ жестокитѣ страдания на нашитѣ поробени братя. Въ ония мрачни дни на морална разруха, отчаяние и страхотна нѣмотия, българскиятъ народъ не получи подкрепа и отъ руския народъ, който изживяваше една страшна вътрешна революция. Тъмнитѣ сили на свѣтовното еврейство и масонство установиха въ славянска Русия единъ убийственъ и унищожителенъ за религиозния и родолюбивъ руски народъ режимъ, съчетание отъ рушител-

ния марксизъмъ и еврейско-масонския интернационализъмъ. Въ никой случай не бива да отождествяваме еврейско-болшевишкия режимъ, което е едно, съ руския народъ, което е съвсемъ друго. Не трѣбва да забравяме, че родоначалникътъ на рушителния марксизъмъ Карлъ Марксъ е еврейинъ (истинското му име е Мордохай), и като така марксизмътъ, или по-точно мордоханизмътъ, въ всичкитѣ си проявления е вѣковниятъ стремежъ на еврейството за господство надъ другитѣ народи. Не трѣбва да забравяме също така, че влѣхновителитѣ и вождоветѣ на болшевишкитѣ революции въ Русия, Германия и Унгария бѣха чистокръвни евреи и масони. Троцки (Борнщайнъ) — „братъ отъ 33 степенъ отъ ложата Memphis Israel“ Ленинъ — „братъ отъ 31 степенъ отъ ложата Art et Travail“, Литвиновъ (Филкенщайнъ), Зиновиевъ (Апфелбаумъ), Каменевъ (Розенфелдъ), Радекъ (Собелсонъ) и тримата отъ ложата „Северна звезда“, Мартовъ (Цедербаумъ), Сухановъ (Гимеръ), Загорски (Крахмалъ), Стекловъ (Нахамкесъ), Горевъ (Голдманъ), Мешковски (Голденбергъ), Ларинъ (Лурие), Харитоновъ (Лебензонъ)-Солницевъ (Блейхманъ), Парвусъ (Гелдфандъ), Финкелщайнъ, Иофе, Миноръ, Гоцъ, Кацъ, Епщайнъ Цайтлинъ, Шпицбергъ, Коганъ, Абрамовичъ, Щрейдеръ Залкинъ, Бела Кунъ и десетки хиляди сж отъ сѣщата раса, и отъ рѣцетѣ имъ мѣченически загинаха милиони православни. Ние знаемъ, че $\frac{3}{4}$ отъ рѣководнитѣ мѣста въ днешния Съветски съюзъ се заематъ отъ евреи. По такъвъ начинъ примамливитѣ и упителни идеи за свѣтовното братство и равенство между народитѣ сж едно сигурно прикрытие на кръвожадното еврейство и на неговитѣ вѣковни стремежи.

Еврейско-болшевишкото правителство на Москва не само не подпомогна българския народъ въ неговото нещастие, но, напротивъ, чрезъ престѣпнитѣ агенти на болшевизма внесе вътрешенъ смутъ въ държавата ни, раздѣли народа ни, хвърли го въ братоубийствени борби, подготви атентати въ Божиитѣ храмове, опита се да убие Върховния вождъ на българския народъ, въ моменти, когато на държавата най-много бѣ необходимо спокойствие и вътрешенъ миръ.

По тоя начинъ „братска“ Москва най-добре служеше на западнитѣ сили-победителки и поробителки.

Зловредната пропаганда се опита да развали съюзната вѣрностъ между германския и българския народи. Московскитѣ агенти увѣряваха българския народъ, че днешната война на Германия е война за установяване на нѣмския империализъмъ надъ свѣта, че германскиятъ народъ щѣлъ да пороби национално и икономически българския народъ, че Германия най-после ще вѣвлѣче народа въ войната, като ще го остави да се бие на първитѣ бойни линии за нейна смѣтка.

Сѣбитията, обаче, които се развиха и на които самиятъ български народъ можа да бѣде свидетелъ, опровергаха поллата червена клюка и доказаха тъкмо противното — че Германия не само не ни вѣвлѣче въ войната, но ни осигури миръ и вътрешно спокойствие; че Германия не само не ни пороби, но ни запази свободата и вѣрна свободата на поробенитѣ български земи отъ Дунавъ до Бѣло море и отъ Черно море до Охридъ; че Германия не ни пороби икономически, но ни подпомогна въ всѣко отношение. Българскитѣ селяни се върнаха отъ нашитѣ граници, по които се биеха германскитѣ войници, за да работятъ хлѣбородната българска земя. Нѣмскитѣ войници за всѣка консумация въ България заплащаха честно и по-добре дори и отъ българския купувачъ. Дисципли-

ната, показана отъ германскитѣ войски при преминаванетоъ имъ презъ чужди територии (приятелски и неприятелски), нѣма равна на себе си въ историята. Революционитѣ войски на великия германски Райхъ се биеха за свободата на нашитѣ поробени братя, запазиха независимостта на държавата и спечелиха съ дисциплината, съ другарството и съ чистосърдечие си сърцето на българския народъ. Въ лицето на германския войникъ българскиятъ селянинъ, работникъ, занаятчия и дребень търговецъ намѣри единъ инстинкси братъ, свой по оржие другаръ, защитникъ и честенъ борець за справедливостъ, а не грубъ и жестокъ завоевателъ, както лъжеха езицитѣ на червенитѣ.

Съветскиятъ съюзъ се обяви противъ империализма, а се би въ Финландия, за да владѣе чужди земи, завоюва Полша и пороби независимитѣ балтийски държави: Литва, Летония и Естония.

Съветскиятъ съюзъ се обяви противъ капитализма, а подкрепи борбата на ултра-плутократитѣ.

Съветскиятъ съюзъ се обяви за покровителъ и защитникъ на славянството, а зароби славяни отъ Полша, Литва, Летония и Естония.

Съветскиятъ съюзъ се обяви за мира, а води до днесъ две кръвопролитни войни въ Финландия и Полша.

Съветскиятъ съюзъ се обяви противъ шовинизма, а подкрепи заговорническата шайка на генералъ Симовичъ и на сърбизма, за да внесе смутъ и война въ Югоизтока, въ она моментъ, когато Германия бѣ постигнала успокоение на Балканитѣ, чрезъ влизането на Югославия въ тройния пактъ.

Кой е виновенъ за гибелта на славянството, и по-специално на Югославия: Германия ли, която положи всички усилия да постигне миръ на Балкана, или Съветскиятъ съюзъ, който тикна сърбитѣ въ борба срещу Райха на страната на плутократитѣ?

Презъ есенъта на 1940 г. съветската пропаганда чрезъ хвърчащи листовѣ подканяше българския народъ да склучи воененъ съюзъ съ СССР, като обещавахе присъединението на Тракия и частъ отъ Македония къмъ България. Презъ пролѣтъта на 1941 г., обаче, съветска Русия подкрепи заговорницитѣ на генералъ Симовичъ, които се канѣха за два дни да бждатъ въ София.

Но не бѣха ли съветски и англо-еврейски агенти ония, които подготвиха преврата въ България на 13 априлъ 1941 г. и кроеха смъртта на хиляди невинни жени и деца въ България, поставяха на разорение земята на българския селянинъ и получаваша доларитѣ и лиритѣ на чужденци и врагове, за да видятъ българския народъ потъналъ въ собствената си кръвь до поясъ?

Въ една своя речъ Адолфъ Хитлеръ обясни днешната борба между двата свѣта: „Два свѣта — въ единия случай това сж децата на народа, въ другия случай — децата на паричната аристокрация. Шомъ като въ тази война сж поставени да се борятъ златото съ труда, капиталътъ съ народитѣ и реакцията съ напредъка на човѣчеството, то нека се знае, че трудътъ, народитѣ и напредъкътъ ще спечелятъ победата. Презъ цѣлия си животъ бѣхъ голтакъ. При родителитѣ си нищо нѣмахъ. Самъ себе си числя къмъ голтацитѣ и съмъ се борилъ винаги и само за тѣхъ. Застѣпвахъ се за тѣхъ и предъ свѣта се явихъ като представителъ на голтацитѣ“. — Така каза Хитлеръ. А борцитѣ за освобождението на пролетариата отъ хищния капиталъ въ свѣта, командувани отъ своитѣ еврейски вождове, подкрепятъ борбата на плутократитѣ.

Първитѣ, които нанесоха съкрушителния ударъ на комунизма и пораженството въ училището, въ Университета, въ селото и верѣдъ трудящитѣ се въ Българиз, бѣха онѣзи здрави национални елементи, синове на селяни и работници и бедни българи, които срещу идеята се бориха съ идея, а не съ насилничество и тероръ. На лъжливата, кръвожадната, братоубийствена и пораженска идея тѣ противопоставиха по-човѣчната, по-истинната и по-осъществимата национална идея за братско разбирателство между всички българи, за премахване на класовата омраза, за социална правда, за национална свобода и истински народенъ миръ за изнемогващия и страдащъ български народъ, и Богъ ги подкрепи.

Нашиятъ дългъ въ този исторически моментъ е да запазимъ героично хладнокръвие въ тази гигантска борба, въ тоя величественъ двубой между социалния национализъмъ и кръвожадния еврейски болшеvizъмъ.

Да запазимъ независимостта на българската държава и земята на нашия народъ отъ робството на болшеvizма! Защото богатитѣ и преситени българи ще бждатъ добре дошли съ своето злато и съ своитѣ капитали въ страната на плутократиитѣ, но българскиятъ селянинъ ще загуби за винаги земята си, а българскиятъ работникъ и занаятчия ще станатъ роби на чужди интереси!

Нека се отдадемъ на трудъ и вътрешна възмога за Велика България, защото храбритѣ германски воини бранятъ човѣчеството отъ болшевишката напасть.

Нека бждемъ готови да бранимъ земята си педа по педа! Да се покажемъ достойни за великитѣ жертви на дѣдитѣ и бацитѣ ни!

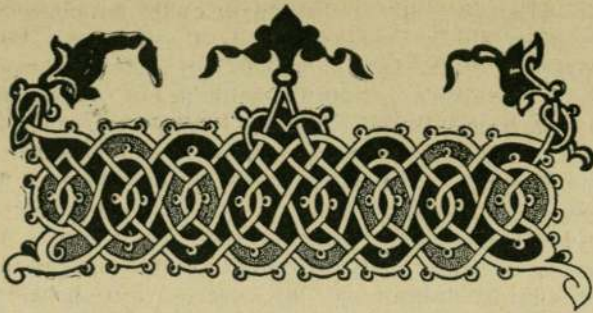
Само едно селско-трудово социално национално движение ще ликвидира съ масонско-плутократическата плесень въ страната ни, ще смаже комунизма, ще обуздае капитализма и ще осигури хлѣбъ, щастие и правда на всички трудящи се въ България. Лъже-прогивомасонски и противоеврейски организации не ще спасятъ родината. България нѣма нужда отъ капиталистически и юдомасонски слуги.

България иска истински вътрешенъ миръ, който може да се гарантира отъ една народна българска власт на чисти и честни българи, ржководени отъ Върховния великъ и мждъръ вождъ на цѣлокупна България.

Да бждемъ готови за величествената победа надъ гибелния на човѣшката цивилизация еврейски болшеvizъмъ!

(Изъ месеч. сп. „Трудъ и радостъ“, кн. XI и XII).

Когато кръвьта въ единъ организъмъ спре да се движи, тя се съсирва и организъмътъ умира. Всѣки който държи спестенитѣ пари у дома си, спомага да се образува съсирена кръвь въ организма на държавата, спомага за нейното отслабване, а отслабвайки държавата си, отслабва и самъ себе си. Не ставайте неволно съучастници на това! Не спирайте движението на кръвьта на България! Не дръжте въ застою паритѣ у дома си! Купете си облигации отъ вътрешенъ държавенъ заемъ!

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Свидетелства за Христа.

Отъ св. Кирилъ Иерусалимски.

Много сж истинскитѣ свидетелства за Христа. Богъ Отецъ свидетелствува съ гласъ отъ небето за Сина. Свидетелствува Духъ Светий, Който слѣзе върху Него въ тѣлесенъ видъ като гълъбъ (Лук. 3, 22). Свидетелствува архангелъ Гавриилъ, който благовести на Мариамъ. Свидетелствува Дева Богородица. Свидетелствува блаженото вмѣстилище на овчарскитѣ ясли. Свидетелствува Египетъ, който прие Господаря, блудейки още отрокъ тѣломъ. Свидетелствува Симеонъ, който Го прие въ обятията си и изрече: „Сега отпущашъ Твоя рабъ, Владико, споредъ думата Си смиромъ; защото очитѣ ми видѣха Твоето спасение, що си приготвилъ предъ лицето на всички народи—свѣтлина за просвѣта на езичницитѣ и слава на Твоя народъ Израила“ (Лук. 2, 29—32). Свидетелствува за Него и пророчица Ана, най-благоговѣйната въздържница и подвижница. Свидетелствува Иоанъ Кръстителъ, най-великиятъ отъ пророцитѣ, началовождъ на Новия заветъ и по нѣкакъвъ начинъ съчетаващъ двата завета — Ветхия и Новия. Отъ рѣкитѣ свидетелствува Иорданъ, а отъ моретата—Тивериадското море. Свидетелствуватъ слѣпитѣ, свидетелствуватъ хромитѣ, свидетелствуватъ възкресенитѣ мъртъвци, свидетелствуватъ и бѣсоветѣ, казвайки: „О, какво имашъ Ти съ насъ, Иисусе Назареецо! Зная Те, кой си Ти, Светия Божий“ (Марк. 1, 24). Свидетелствуватъ вѣтроветѣ, които се подчиняватъ на заповѣдта Му и утихватъ. Свидетелствуватъ петтѣ хлѣба, които сж се умножили, за да нахранятъ петъ хиляди души.

Свидетелствува честното дърво на св. Кръсть, който досега у насъ е видимъ и който вече е изпълнилъ цѣлата вселена чрезъ онѣзи, които приематъ частици отъ него съ вѣра. Свидетелствува и онази палма въ долината, която нѣкога даде клонки на децата, които Го възхвалиха. Свидетелствува за разбирашитѣ Гетсимания, която нѣкакъ си и досега посочва Иуда. Свидетелствува съ своя видъ тази възвишена света Голгота. Свидетелствува гробътъ на светинята и камъкътъ, който стои досега. Свидетелствува слънцето, което сега блести, но тогава, презъ време на спасителнитѣ страдания, потъмнѣло. Свидетелствува мракътъ, който тогава е настаналъ отъ шестия до деветия часъ. Свидетелствува светлата Елеонска планина, отъ която Той се е възнесълъ къмъ Отца. Свидетелствуватъ и дъждоноснитѣ облаци, които приеха Владиката и за които е рекълъ Псалмопѣвецътъ: „Подигнете, порти, горнището си, подигнете се, вѣчни порти, и ще влѣзе Царьтъ на славата“ (Пс. 23, 7). Свидетелствуватъ бившитѣ нѣкога врагове, въ числото на които е и блажениятъ Павелъ, който не дълго е вражду-

валъ, но много време е послужилъ. Свидетелствуватъ дванадесеттѣ Апостоли, които сж проповѣдвали истината не само съ думи, но сж я удостоверили съ мжки и смъртъ. Свидетелствува сѣнката на Петра, която съ Христовото име е цѣрила неджгавитѣ. Свидетелствуватъ кърпитѣ и обруситѣ на Павла, които сжщо съ Христовата сила сж лѣкували. Свидетелствуватъ перситѣ и готитѣ—всички отъ езичницитѣ, които умиратъ за Този, Когото не сж видѣли съ плѣтски очи. Свидетелствуватъ и бѣсоветѣ, които и досега се изгонватъ отъ вѣрнитѣ.

Отъ руски—Ибр.

Най-разумниятъ влогъ на вашитѣ съставлявания е сегашниятъ вътрешенъ държавенъ заемъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Похвалното дѣло на паисиевци.

Група млади членове на родолюбивата всебългарска организация „Отецъ Паисий“ миналия месецъ прекарали по десетъ дни въ новоосвободенитѣ градове Щипъ и Велесъ и взели участие при разчистване на пострадалитѣ отъ бомбардировкитѣ сгради. Заедно съ това, тѣ устроили за гражданитѣ и кратки курсове по история и книжовенъ български езикъ, изнесли нѣколко сказки и раздали книги на жадното за българско четиво население. Всички въ тия два града били силно трогнати отъ физическата и просвѣтна работа на младитѣ паисиевци.

Но родолюбивитѣ младежи не се задоволили само съ едно отиване въ Македония. На 9 т. м. 300 души отъ тѣхъ, предимно студенти (медици, адвокати и агрономи) и гимназисти отъ София, Търново, Плѣвенъ, Пловдивъ и други градове, пристигнали съ влака въ Скопие. Разпредѣлени на трудови ядра, отъ по 15 души всѣко едно, тѣ се прѣснали по селата на околицитѣ: Скопска, Кумановска, Щипска, Велешка, Кочанска, Прилепска и Кратовска. Упражнени въ полската работа презъ други лѣта въ старитѣ предѣли на България и добре запознати съ условията на земледѣлческия трудъ, младежитѣ вече работятъ заедно съ селянитѣ, живѣятъ между тѣхъ и се хранятъ съ тѣхната храна, като, следъ пожънване на една нива, отиватъ на втора и трета, докле не остане ни една непожъната нива. Вечеръ пѣкъ паисиевци вършатъ просвѣтна работа: събиратъ селянитѣ, държатъ имъ сказки и ги запознаватъ съ българската история, съ българскитѣ закони, съ стопанство и др. Съ такова безкористие и себотрицание тѣ участвуватъ въ изграждането на нова и обединена България.

Като ни съобщава туй нѣщо, дописникъ отъ Скопие ни пише и следното: „Не можете да си представите каква голѣма радостъ и възторгъ предизвикватъ въ всички ни тия спретнати и мили юноши, и съ каква любовъ сж посрѣщани тѣ навсѣкжде — и отъ селското и отъ градското население. Просто не искаме да върваме на очитѣ си и ушитѣ си, че това, което става, е действителностъ, а не сънъ. Кой отъ насъ можеше преди нѣколко месеца дори да помисли таково нѣщо? Наистина, много сж силни чувствата на любовъ къмъ насъ у братята ни отъ ста-

ритъ предѣли на България. Много сж топли обятията на майката-Родина, която бърза да ни подпомогне съ всичко, да ни даде онова, отъ което презъ четвъртвѣковното ни грозно потисничество бѣхме лишени, да ни просвѣти и издигне, та да ни изравни съ другитѣ наши братя. Разберете, тия левенти младежи дълбоко ни трогнаха — грабнаха сърцата ни!"

Както се научаваме, съюзътъ „Отецъ Паисий“ презъ това лѣто щѣлъ последователно да изпрати по македонскитѣ села още нѣколко такива многобройни младежки групи. А туй високопохвално и родолюбиво негово дѣло презъ есенята се очаква да бжде подзето и отъ много други просвѣтни и благотворителни организации. За Свещеническия съюзъ, за студентческитѣ и ученически християнски дружества, за православнитѣ братства и други има преголѣма работа на буренясалата духовна нива въ новоосвободенитѣ краища. Скоро тамъ ще закипи интензивенъ духовенъ животъ: групи свещенослужители оттукъ ще отиватъ да извършватъ тържествени църковни служби, млади богослови и семинаристи ще пѣятъ и проповѣдватъ въ църквитѣ, въ които дълго време не бѣ слушано родно църковно пѣние и слово, ще държатъ сказки по салонитѣ, като разпространяватъ навсѣкжде българска духовна книжнина. Новоосвободенитѣ наши братя сж плътъ отъ плътта ни и кръвъ отъ кръвта ни, затова трѣбва да сторимъ всичко, за да можемъ въ скоро време напълно да ги приобщимъ къмъ майка-България.

Въ новоприсъединенитѣ земи цари свобода и спокойствие.

Навсѣкжде въ новоосвободенитѣ български земи вече има наши административни и полицейски власти. Споредъ официалнитѣ доклади на тия власти, въ новоосвободенитѣ краища владѣе пълно спокойствие. Нарушенията на законитѣ тамъ били сведени до минимумъ. Имало околии, въ които не било отбелязано никакво престъпление. Мѣстното население разказвало, че презъ сръбския режимъ не минавалъ и день безъ убийство, грабежи, наранявания и други тѣжни приключения, автори на които били винаги преселници сърби, покровителствувани отъ властитѣ. Не били рѣдки случаитѣ на кражби и грабежи, извършени отъ преселници сърби съ участие на административнитѣ или полицейски органи. Съ установяване на българската държавна властъ населението вече си било отдѣхнало отъ подобни насилия и не можело да се нарадва на своята свобода и спокойствие.

Страстна седмица и Пасхата — пълно псалтикийно последование на ежедневното богослужение по чина на великата Христова църква. Превелъ и съставилъ Илия Атанасовъ. Часть първа. Издание I. София, 1941 г. стр. 160 — цена 125 лв.

Източното пѣние у насъ може да се оприличи на старъ, занемаренъ и почти отреченъ рудникъ — рудникъ на мистика и красота, богато и широко разработенъ въ отлетяла древностъ. Рѣдко въ наши дни се напжтватъ люде къмъ този рудникъ — причинитѣ за това сж доста

и различни. Рудничари, обаче, не липсватъ и плодове отъ труда обогатяватъ съкровищницата на родната Църква. Първенецъ между тѣхъ безспорно е покойниятъ Манасий п. Теодоровъ — неговата заслуга е предимно историческа и педагогическа: той систематизира и унифицира източното пѣние въ родната Църква, за учебна целъ и практическо приложение, възъ основа на богатото и оригинално творчество на Ангелъ Ив. Севлиевеца — малко измѣнено и слабо съкратено. Светогорското и Сарафовото творчество, макаръ и по-близки по техника и композиция до византийската църк. музика — сж трудно приложими за родния пѣвецъ. Творчеството на Ангелъ Ив. Севлиевеца, леко опростено отъ М. п. Теодоровъ, безъ да измѣни на духъ и техника, се оказва най-подходното за музикалната природа на българина — на това се дължи и широкиятъ му успѣхъ въ днитѣ на третото ни царство и малко по-рано.

Единъ отъ съвременнитѣ труженици въ тая областъ е и г. Илия Атанасовъ — старъ, способенъ и опитенъ служител на клироса. За него пѣнието е първо даръ и настрояние, а после професия и препитание. И той иска да остави следи отъ своя даръ и любовъ къмъ пѣвницата — рожба на тази ревностъ и благочестие е псалтикийниятъ му трудъ, посветенъ на Страстна седмица и Пасхата, като първа стѣпка за творчество отъ този родъ. Заглавието на книгата ясно говори за съдържанието ѝ. Въ първата ѝ часть — другата скоро ще последва — ни е дадено пълно и подробно, съ кратки типиконни улжтвения, последованието отъ вечерята на недѣля Цвѣтоносна до службата на страститѣ Господни въ св. великъ Четвъртъкъ. Пълна и системна псалтикия отъ този вилъ и за тая материя у насъ почти липсва. Авторътъ прави рискъ съ печатането ѝ съ целъ да улесни и подобри службата на пѣвеца презъ най-мистичнитѣ дни на църковния животъ. Трудътъ, композиционно и технически, е освободенъ отъ излишнитѣ кълчения и непотрѣбни труфила на старовизантийската музика — това е направено още въ гръцкия му оригиналъ, независимо отъ подобрителнитѣ елементи, които е вмъкналъ авторътъ-преводачъ. При музикаленъ даръ и църковна ревностъ, трудътъ може да бжде плодосенъ и цененъ за музикалната съкровищница на родната Църква.

Книгата е одобрена отъ Висшата управа на светата ни Църква. Красятъ я уводни редове отъ Негово Високопреосвещенство Софийския митрополитъ Стефанъ. Тѣ гласятъ: „Дългогодишниятъ пѣвецъ при митрополитския ни храмъ „Св. Петка“ — стара, въ София, г-нъ Илия Атанасовъ, е ималъ добрата воля и сериозната грижа да поднесе на служителитѣ и любителитѣ на източното православно църковно пѣние настоящия си трудъ, дѣло на знание, опитъ и любовъ за стройна, старинно мистична, църковна гласова музика. Предлаганото пълно псалтикийно последование за свещенослужението презъ Страстната седмица и Пасхата заслужава да бжде на всѣка църковна пѣвница и въ ржката на всѣки пѣвецъ и църковникъ“. При тѣзи думи — нашата препоръка за новата псалтикия става излишна!

Ибр.

Заемътъ на народната отбрана е заемъ на народното единение. На него трѣбва да се гледа като на общонародно дѣло. Не е достатъчно само да се покрие. **НЕОБХОДИМО Е ВСѢКИ ДА ИМА ДѢЛЪ ВЪ НЕГО.**

Ако го смѣтате за жертва, той е минималната, която може да се поиска въ тия изключителни времена.

Нѣколко облигации отъ вътрешния държавенъ заемъ е най-добриятъ пласментъ за спестени срѣдства.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Новоназначениятъ български пълномощенъ м-ръ въ Загребъ връчи акредитивнитѣ си писма на поглавника д-ръ Анте Павеличъ.

— М-ръ-председателътъ г. проф. Б. Филовъ и м-рътъ на външнитѣ работи г. Ив. Поповъ посетиха Римъ, гдето имаха важни разговори съ краля, г. Мусолини и графъ Чано. Тѣ се придружаватъ отъ италианския пълномощенъ м-ръ графъ Маджистрати.

— Народното събрание закри извънредната си сесия, като гласува всички внесени законопроекти и предложения.

— Образува се хърватско-българско дружество въ Загребъ, подобно на образуваното въ София.

Въ Хърватско се образува академия на наукитѣ.

— Хърватскиятъ доброволчески отрядъ за борба съ болшевиизма замина за бойното поле въ Русия.

— Осждени бѣха въ хърватско на смъртъ комунисти.

Сръбското комисарство взема изключителни мѣрки срещу комунититѣ. Има осждени на смъртъ.

— Сръбското правителство Акимовичъ ще работи за приспособяване управлението къмъ националсоциалистическата система.

Турското правителство откри подписка за вжтрешенъ заемъ чрезъ бонове по 5 и 25 лири.

— Започнати сж преговори съ Германия за сключване голѣма търговска спогодба за размѣна на стоки за 25 милиона лири.

Франция бѣ принудена да сключи примирие съ Англия въ Сирия. Френскитѣ войски съ оржието си ще се оттеглятъ въ Франция. Англия ще окупира Сирия. Окупацията е почнала. Почнати сж и бунтоветѣ на сирийци срещу англичани.

— Френскиятъ корпусъ, който ще вземе участие въ борбата срещу болшевиизма, замина за Германия.

— 25 хиляди комунисти въ Франция сж обезвредени.

Въ Германия очакватъ спокойно американската намѣса въ войната.

— Германия сключи търговска спогодба съ Швейцария.

— За Германия сж на пжтъ белгийски, испански, холандски и датски доброволци, които ще се борятъ срещу болшевиизма.

Въ Англия се очаква наскоро, следъ приключване голѣмитѣ боеве въ Русия, пълното преустройство на кабинета Чърчилъ, чиято власть ще бжде сподѣлена и отъ други.

— Чърчилъ се похвалилъ, че английскитѣ въздушни сили сж вече изравнени съ германскитѣ и скоро ще могатъ съ нападенията си да унищожатъ германскитѣ градове. За сключената съ Русия спогодба е казалъ, че има характеръ на воененъ съюзъ. Англия ще подпомага Русия съ каквото може.

— Въ протестантска и католичка Ирландия възбуждението срещу Англия и Америка е силно по поводъ домогванията имъ къмъ окупация. Де Валера заяви, че ирландцитѣ ще се борятъ срещу всѣки, който би насиллъ острова.

Русия е въ най-голѣмо напрежение да спре напредването на германскитѣ войски, които, следъ овладяването на линията Сталинъ, сж предъ тритѣ столици на Русия: Петроградъ, Москва и Киевъ. Москва е

напусната отъ болшевишкитѣ комисарства и отъ дипломатитѣ, които сж се премѣстили въ Казанъ и Орелъ.

— За да спре нападенията на германскитѣ войски, болшевишката власть хвърля каквото може да събере човѣшки материалъ: 16 годишни юноши, жени и старци. Въпрѣки отчаянитѣ безогледни атаки, и тритѣ града сж предъ падане.

— Въ руската армия отново сж възстановени политическитѣ комисари. За запазване дисциплината сж застреляни много офицери, войници и граждани.

— Руското правителство е поискало отъ Англия да предприеме ударъ срещу Германия чрезъ десантъ въ Франция и опитъ да се вкара въ война Турция.

— Сталинъ е назначенъ за комисаръ на народната отбрана.

— Въ Украйна може да се говори вече за бунтове противъ съветската власть. Съветската власть е въвела голѣмъ тероръ.

Бразилия и Аржентина сж противници на съветитѣ и се смѣтатъ въ враждебни отношения съ тѣхъ. Въ Южна Америка е избухнало негодувание срещу Рузвелта, който е публикувалъ черенъ списъкъ на южно-американски търговци, които търгували съ силитѣ на Осьта. Смѣта се, че поради тая постжпка ще избухне въ южно американскитѣ държави безработица, която ще засегне 100.000 души.

Въ С. Щати негодуването срещу Рузвелта е силно за опита му да вкара Америка въ война и икономическо разстройство. Америка харчи сега 3 милиарда долара месечно за военни приготовления и подпомагане на Англия. Заплашва се Америка отъ безработица — сега имало 5 милиона безработни и бунтове.

— Стачкитѣ продължаватъ въ военнитѣ фабрики. Ставатъ и атентати. Съединенитѣ щати сж подъ знака на голѣми вжтрешни борби противъ намѣсата. Отъ военния м-ръ Ноксъ искатъ, заради политиката му за намѣса, да подаде оставка.

Японското правителство на князь Коное подаде оставка. Причинитѣ сж отъ външенъ характеръ: американското военнлюбие, Китай и съюзътъ му съ Англия и Америка и войната между Русия и Германия. Новото правителство се състави пакъ отъ князь Коное, при участието на седемъ адмирала и генерали и остава вѣрно на Осьта. То ще разреши голѣмитѣ въпроси.

— Япония поиска обяснения отъ Русия за причинитѣ за миниране на Сахалинъ.

Войната продължава съ едно безподобно въ историята ожесточение и съ участието на 9 милиона бойци отъ страна на Русия и Германия. И дветѣ страни се биятъ съ фанатизъмъ, напомнящъ вѣрскитѣ борби презъ тридесетгодишната война. Русия изгуби много военни материали. Германското военно изкуство се отличи съ нови обкржвания и клинове, резултатътъ отъ които тия дни ще се узнае. Москва и Ленинградъ сж бомбардирани. Киевъ е подъ обсага на орждията. Борбата се води и около Мурманскъ.

Успѣхътъ на вжтрешния държавенъ заемъ ще затвърди народното стопанство, ще повдигне стопанския престижъ на отечеството ни и ще помогне за организиране народната отбрана. Затова запишете каквато можете сума. Това е вашъ дългъ.

I. У насъ.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА. Отъ днесъ „Църковенъ вестникъ“ влиза въ едномесечна ваканция. Следниятъ брой (двоенъ) ще излѣзне на 5 идещи септемврий.

Участие на Църквата въ вътрешния държавенъ заемъ. Въ последното си заседание Св. Синодъ въ голѣмъ съставъ реши да вземе участие въ вътрешния заемъ на държавата съ 5 милиона лева, като даде благословение и на Рилската св. обителъ да участвува въ тоя заемъ съ 10 милиона лева.

Софийскиятъ Митрополитъ въ Широка-Лжка. Миналия понеделникъ Негово Високопреосвещенство Софийскиятъ митрополитъ Стефанъ замина на 20 дневна почивка въ родното си село Широка-Лжка.

Търновскиятъ и Пловдивскиятъ Митрополити въ новоосвободенитъ земи. Следъ като посетиха своитѣ епархии подиръ закриване сесията на Св. Синодъ, Високопреосвещенитѣ митрополити Търновскиятъ Софроний и Пловдивскиятъ Кирилъ заминаха наново за временно управляванитѣ отъ тѣхъ епархии (Скопско-Велешка и Марочийска) въ новоосвободенитѣ земи.

Други промѣни въ Духовнитѣ семинарии. По решение на Св. Синодъ, въ духовнитѣ семинарии сж направени още следнитѣ промѣни:

1) Архимандритъ Климентъ, досегашенъ и. д. ректоръ на Пловдивската духовна семинария, се назначава за инспекторъ по класоветѣ и ефимерий при Софийската духовна семинария.

2) Иеромонахъ Василий, учитель-ефимерий при Софийската духовна семинария, се назначава на сжщата служба въ Пловдивската духовна семинария.

3) Иеромонахъ Иринеи, учитель-ефимерий въ Пловдивската духовна семинария, е освободенъ отъ длъжностъ. Одобрява се назначението му за прото-сингелъ на св. Софийска митрополия.

Даденъ подслонъ на участващитѣ въ опрѣснителния учителски курсъ. Въ опрѣснителния 45-дневенъ курсъ за учители отъ новоосвободенитѣ земи, за тържественото откриване на който съобщихме въ миналия брой, участвуватъ 600 учители. По решение на Св. Синодъ, на частъ отъ тѣхъ сж отстъпени 100-тѣ легла въ пансиона на Богословския факултетъ при Софийския университетъ.

Църковниятъ пансионъ въ Габрово. Девическиятъ църковенъ православенъ пансионъ въ гр. Габрово започна да записва ученички за учебната 1941—1942 година. Срокътъ за записването ще трае отъ 5 юлий до 15 септемврий. Сведения при поискване се даватъ отъ управата на пансиона въ гр. Габрово.

Завършили студенти-богослови. Презъ юнската изпитна сесия на учебната 1940/41 г. завършиха Богословския факултетъ следнитѣ студенти:

1) Иеродяконъ Мелетий, 2) Веселинъ х. Николовъ, 3) дяконъ Св. Драгиевъ и 4) Вълчо Янковъ.

Грижитъ за войската и за народната отбрана трѣбва да стоятъ надъ всички други грижи и никоя жертва за тѣхъ не трѣбва да ни се вижда голѣма и тежка. Въ тоя смисълъ вътрешниятъ държавенъ заемъ е въпросъ на честъ и дългъ на всѣки българинъ.

II. Въ чужбина.

Католическата църква. *Ватиканътъ продължава да е противъ болшевизма.* Войната, която Германия обяви не на руския народъ, а на безбожния болшевишки строй, е въ своя разгаръ. Тя е победоносна за германското оржие. Болшевизмътъ е предъ своя пълненъ разгромъ и вече вика за помощъ до Англия и С.-Амер. Съедин. Щати, като прави опити да се сближи и съ Ватикана. Така, миналия петъкъ официалната телеграфна агенция на Ватикана събщи, че Чърчилъ билъ посъветвалъ Сталинъ да потърси сближение съ Папата, като предложилъ за това личното си съдействие. По-рано Съветското правителство не веднажъ било изказвало подобно желание, но Папата винаги му давалъ да разбере, че нѣма възможностъ за разбирателство съ противохристиянската варварщина на Москва. Официалнитѣ лица на Ватикана заявявали, че становището на Св. Престолъ спрямо Съв. Русия не е промѣнено отъ времето на Пий XI. Нищо не било станало, което би могло да наложи промѣна на това становище. Тържественото проклеване на болшевизма отъ папа Пий XI оставало въ сила и досега. Още отъ сега въ Ватикана заявявали, че всѣки опитъ на съдействие отъ Чърчилъ за сближение между Ватикана и Москва щѣло да срещне пълненъ отказъ отъ страна на Св. Престолъ.

Протестантската църква. *Шейсетгодишнина на шведскитѣ мисионери въ Конго.* Неотдавна шведското мисионерско дружество отпразнувало 60-та годишнина отъ началото на своята дейностъ въ Конго. Първитѣ си мисионери дружеството било изпратило въ Конго презъ 1881 година, и отъ тогава тамъ последователно отивали 293 мисионери, за да се не върнатъ въ Европа. Дружеството сега тамъ притежавало 18 станции и 575 училища съ 25,000 ученици, 2 семинарии, техническо и медицинско училище и много болници. Между многото постижения било и това, че шведскитѣ мисионери сж създали писменъ езикъ на Конго и на този езикъ превели Библията и части отъ нея. Въпрѣки голѣмитѣ прѣчки, създадени отъ войната, шведскитѣ мисионери продължавали усърдно да работятъ не само въ Конго, но и въ много други мѣста на свѣта.

Който влага паритѣ си въ български държавни ценни книжа, върши една съвсемъ сигурна сдѣлка: не залага ни най-малко на загуба. Освенъ това, той помага на държавата, а отъ тамъ и на себе си. Запишете колкото можете за вътрешния държавенъ заемъ.

Камбани

Църковни и училищни.

Винаги голѣмъ изборъ, отъ различни величини, подъ тонъ и мелодия ще намѣрите при прочутия

Димитъръ М. Алексиевъ

техникъ-камбанолѣяръ.

ул. „Татарли“ № 65 — София.

Преливамъ спукани камбани на самото мѣсто или въ лѣярницата ми, като ми се заплаща само труда по 10 лева на килограмъ.

По поръчка изработвамъ камбани, които ще бждатъ рѣдкостъ въ страната ни.

1—109—1

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Вълчо Владимировъ, отъ с. Просеникъ, Айтоско, е невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

с. Горица, юлий 1941 година.

1—111—1

Свещеникъ: *Кирилъ Мавренски.*

ЕКЗАРХИЙСКИ УСТАВЪ

СЪ ТЪЛКУВАНИЯТА И НАРЕДБИТЪ НА СВ. СИНОДЪ, ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕНЪ СЖДЪ, МИНИСТЕРСТВАТА И СЪОТВЕТНИТЪ ЗАКОНОДАТЕЛСТВА.

Томъ I и II. Цена 350 лева

отъ Д-РЪ ХРИСТО ТАНЧЕВЪ

Доставя СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА

Пари по пощенска ченова смѣтка № 280

Комитетъ „Постройка църква“ — с. Мало-Конаре, Пазарджишка околия.

Обявление № 29. Комитетътъ обявява на интересуващитъ се художници-иконописци, че на 27 юлий г. г. отъ 9—12 часа ще води преговори-спазаряване за изработка на около 10 (десетъ) икони и др. художествени части по размѣри на иконостаса на храма.

Спазаряванетоъ ще се води за една икона или частъ, въ зависимостъ отъ размѣра имъ, по която цена ще се изплащатъ и останалитъ такива.

Желаещитъ да участвуватъ въ спазаряванетоъ, трѣбва да представятъ всички документи по закона за Б.О.П., разрешително отъ Св. Синодъ и оферта-предложение за ценитъ на работитъ по отдѣлно за малки и голѣми, като опише материалитъ, съ които ще манипулира.

Иска се залогъ 10⁰/₀ въ банково удостовѣрение.

Всички разноски за публикации, гербъ, данъци, превози, разноски за комисия и др. сж за смѣтка на пред-приемача.

с. Мало-Конаре, 10. VII. 1941 г.

1—110—1

Отъ Комитета.

Обявление. Изгубенитъ кръщелни свидетелства на Ненко Йонковъ Ненковъ, Маринъ Марковъ Мариновъ, Петъръ Колевъ Радевъ, Колю Тодоровъ Лалевъ, Гана Димова Димоларева и Цанка Колева Дойкова, отъ с. Малкочево, Дрѣновско, да се считатъ невалидни.

Издадени имъ сж дубликати.

с. Малкочево, 6 юлий 1941 г.

1—112—1

Енор. свещеникъ: *Трифонъ Ив. Кутуевъ.*

Обявление. Изгубенитъ кръщелни свидетелства на Иванъ Райчевъ Назаровъ и Дѣлю Чоковъ Вълковъ, отъ с. Богданъ, Карловско, да се считатъ невалидни. Издадени имъ сж дубликати.

с. Богданъ, 6 юлий 1941 г.

1—113—1

Енор. свещеникъ: *Ст. Г. Похожаевъ.*

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО

София, пл. „Св. Недѣля“ № 17

Въ Синодалната книжарница въ София ще намѣрите на складъ всички богослужебни, прочитни и други книги, както и голѣмъ брой религиозни картини различни голѣмини.

Всички свещеници, църковни настоятели и други служебни лица, които иматъ нужда отъ духовна литература, да се отнесатъ направо до

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА

София, пл. „Св. Недѣля“ 17. — Чекова смѣтка № 280